

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/2/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4117200189
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Novotný
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4117200189.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Novotného a sudcov JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. a JUDr. Ingrid Doležajovej, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, právne zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53 255 739, so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, proti žalovaným: 1/ C. Y., nar. XX.X.XXXX, bytom I. T. XXX, XXX XX L., právne zastúpená: Advokátska kancelária JUDr. Peter Peružek, s.r.o., IČO: 47 256 371, adresa na doručovanie G. XX/A, XXX XX Y., 2/ I. V., nar. X.X.XXXX, X. X/XX, XXX XX L., o zaplatenie 2 899,51 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej v 1. rade proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 19Csp/3/2017-150 zo dňa 17. júna 2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie m e n í takto:

I. Žalované v 1. a 2. rade sú povinné zaplatiť žalobcovi sumu 2 899,51 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 2 899,51 eur od 2.10.2014 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že splnením povinnosti jednou zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhej žalovanej.

II. Žalobca má voči žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Nitra dňa 5.1.2017 domáhal, aby súd zaviazal žalované v 1. a 2. rade povinnosťou zaplatiť mu sumu vo výške 2 899,51 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 2 899,51 eur od 2.10.2014 do zaplatenia. Súčasne sa domáhal priznania náhrady trov konania.

2. Uviedol, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 1.10.2014 uzavretej s právnym predchodcom veriteľa - spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s., IČO: 35 923 130, so sídlom Hlavné nám. 12, 060 01 Kežmarok nadobudol pohľadávku voči žalovaným. Ďalej poukázal na rozsudok Okresného súdu Nitra, sp. zn. 1T/8/2014 zo dňa 7.4.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1To/67/2015 zo dňa 6.10.2015, ktorým bola žalovaná v 1. rade uznaná vinnou zo spáchania zločinu úverového podvodu. Úverový podvod bol spáchaný tak, že žalovaná v 1. rade ako obchodná zástupkyňa postupcu napriek skutočnosti, že mala vedomosť o tom, že žalovaná v 2. rade nespĺňa kritériá na poskytnutie úveru, uzatvorila so žalovanou v 2. rade zmluvu o poskytnutí bezúčelovej pôžičky č. 7088236, na základe ktorej bol postupcom (pôvodným veriteľom) v prospech žalovanej v 2. rade poskytnutý úver vo výške 3 000 eur. Žalovaná v 1. rade uvedeným protiprávnym konaním spôsobila postupcovi škodu. Postupca si škodu uplatnil v trestnom konaní a vyčíslil ju do výšky 3 677,72 eur. Výrokom rozsudku Okresného súdu Nitra sp. zn. 1T/8/2014 zo dňa 7.4.2015 bol postupca podľa ust. § 288 ods. 1 Trestného poriadku odkázaný s nárokom na náhradu škody na civilný proces. Ku dňu postúpenia pohľadávky predstavovala pohľadávka postupcu sumu vo výške 3 812,69 eur a táto

pozostávala z istiny vo výške 3 410,25 eur a ostatného príslušenstva vo výške 402,44 eur. Žalované do podania žaloby neuhradili dlžnú sumu ani čiastočne a táto predstavuje sumu vo výške 3 812,69 eur, on si v tomto konaní uplatňuje sumu vo výške 2 899,51 eur. Peňažné prostriedky vo výške 3 000 eur boli poskytnuté žalovanej v 2. rade a z týchto žalovaná v 2. rade vrátila len sumu vo výške 100,49 eur. Úhrady sumy vo výške 2 899,51 eur sa tak voči žalovanej v 1. rade domáha titulom náhrady škody spôsobenej trestným činom a voči žalovanej v 2. rade titulom bezdôvodného obohatenia. Žalobca sa podanou žalobou domáha tiež úhrady zákonného úroku z omeškania, a to počnúc dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky, t.j. dňom 2.10.2014.

3. Súd vo veci vydal dňa 27.2.2017 platobný rozkaz č.k. 19Csp/3/2017-37, ktorým žalobe v plnom rozsahu vyhovel.

4. Voči platobnému rozkazu podala žalovaná v 1. rade v zákonnej lehote odpor dôvodiac, že finančné prostriedky z predmetného úveru boli poskytnuté výlučne žalovanej v 2. rade a úžitok z nich mala len žalovaná v 2. rade, preto žalovaná v 1. rade nemôže byť solidárne zaviazaná na akékoľvek plnenie. Žalovaná v 1. rade považuje za irelevantné, že bola odsúdená, finančné prostriedky jej nikto neposkytol, nemala z nich žiaden prospech, a preto nie je pasívne legitimovaná na plnenie akejkoľvek sumy.

5. Uznesením č.k. 19Csp/3/2017-45 zo dňa 3.3.2018, právoplatným dňa 26.4.2018 súd platobný rozkaz zrušil.

6. Žalovaná v 2. rade sa k žalobe v priebehu celého konania nevyjadrila, neuviedla nijaké skutočnosti na svoju obranu, nepredložila súdu nijaké dôkazy, ani nenavrhol súdu vykonanie nijakých dôkazov na preukázanie svojich tvrdení, pokiaľ by nárok žalobcu voči nej neuznávala.

7. K odporu žalovanej v 1. rade sa písomne vyjadril žalobca v replike zo dňa 27.3.2018, v ktorom uviedol, že je nesporné, že žalovaný v 2. rade (pozn. žalobca mal pravdepodobne na mysli žalovanú v 1. rade) spáchal úmyselný trestný čin úverového podvodu, a to tak, že ako zástupca toho, kto úver poskytuje, umožnil získať úver tomu, o kom vedel, že nespĺňal podmienky určené na jeho poskytnutie. Takýmto svojím úmyselným protiprávnym konaním spôsobil škodu, ktorej náhrada je nárokom, uplatneným v tomto konaní. Žalobca ďalej uviedol, že pri určení okruhu osôb, ktoré zodpovedajú za náhradu škody je podľa jeho názoru bez právneho významu skutočnosť, kto využil pre svoju potrebu finančné prostriedky, získané z trestnej činnosti. Žalobca poukázal na súvislosti (kauzálny nexus) medzi porušením povinnosti a vzniknutou škodou. Predpokladom na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je preukázanie porušenia právnej povinnosti, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi konaním (porušenie právnej povinnosti) a následkom (vzniknutou škodou). V posudzovanom prípade žalobca preukázal, že žalovaný v 2. rade porušil právnú povinnosť, kedy úmyselným protiprávnym konaním ako zástupca toho, kto úver poskytuje, umožnil získať úver tomu, o kom vedel, že nespĺňal podmienky určené na jeho poskytnutie. Takýmto protiprávnym konaním spôsobil postupcovi škodu, pričom táto škoda vznikla bez akýchkoľvek pochybností v príčinnej súvislosti s týmto konaním žalovaného v 2. rade. V zmysle uvedeného má žalobca za to, že v konaní boli preukázané všetky predpoklady na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody voči žalovanému v 2. rade, t. j. žalobca preukázal vznik škody, výšku spôsobenej škody, ako aj príčinnú súvislosť medzi konaním žalovaného v 2. rade a spôsobenou škodou. Bez konania žalovaného v 2. rade by k vzniku škody nikdy ani len nedošlo, preto považuje žalobca jeho argumentáciu v konaní za absurdnú a neopodstatnenú. V súvislosti s pasívnou legitimáciou žalovaného v 2. rade je bez právneho významu, či finančné prostriedky z trestnej činnosti využil žalovaný v 2. rade, alebo svojím konaním umožnil, aby tieto finančné prostriedky využila iná osoba.

8. Právny zástupca žalovanej v 1. rade v podaní zo dňa 18.7.2019 poukázal na nesprávne uvedené identifikačné číslo žalobcu, považuje za otázne, či je uvedená spoločnosť aktívne legitimovaná v tomto konaní. Zdôraznil, že je pri rozhodovaní je súd viazaný žalobným návrhom, z čoho vyplýva, že súd nemôže priznať žalobcovi viac, ako požadoval v žalobnom návrhu, avšak nemôže mu priznať ani niečo iné, než požadoval, súd tiež nemôže žalobcovi priznať síce požadované plnenie, avšak z iného skutkového základu, ako bol žalobcom vymedzený. Právny zástupca žalovanej v 1. rade ďalej poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu ČR (rozsudok sp. zn. 31 Cdo/3620/2010 zo dňa 8.12.2010, rozsudok sp. zn. 21Cdo 826/2005 zo dňa 18.04.2006, rozsudok sp. zn. 21Cdo 826/2005 zo dňa 18.04.2006, rozsudok sp. zn. 32Cdo 1256/2010 zo dňa 26.07.2011). S poukazom na uvedenú judikatúru zdôraznil, že zmluva, pri ktorej uzavretí konal jeden z jej účastníkov podvodne, nemôže byť bez ďalšieho neplatná

pre nedostatok vážnej vôle (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka) alebo z dôvodu rozporu so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). Naopak, právom musí byť chránený druhý účastník zmluvy a len na ňom môže závisieť, či sa dovoľá omylu, ktorý u neho podvodne konajúci účastník pri uzavretí zmluvy vyvolal alebo ktorého podvodne konajúci účastník pri uzavretí zmluvy využil a či tým uplatní tzv. relatívnu neplatnosť zmluvy v zmysle ust. § 49a a § 40a Občianskeho zákonníka. Protiprávne konanie žalovanej v 1. rade spočívajúce v naplnení skutkovej podstaty prečinu úverového podvodu podľa cit. ust. § 222 ods. 1 TZ, nemalo v danom prípade doposiaľ žiadny dopad na platnosť dotknutej úverovej zmluvy uzavretej dňa 22.1.2007 medzi účastníkmi konania. Pokiaľ v zmysle cit. ust. hlavy 7 § 1, 3 a 5 veta tretia ÚP aj došlo k zosplatneniu záväzku odporcu splatiť predčasne celý čerpaný úver, nedošlo týmto zľadom na znenie cit. ust. hlavy 7 § 1 v spojení s § 5 veta tretie ÚP k zániku zmluvného vzťahu medzi účastníkmi, keďže dotknutá úverová zmluva bola uzatvorená na dobu trvania záväzkov z nej plynúcich. Ak teda nebolo preukázané, že sa žalobca dovoľal relatívnej neplatnosti dotknutej úverovej zmluvy, naďalej existuje záväzok odporcu na splatenie úveru aj s jeho príslušenstvom. Právny zástupca žalovanej v 1. rade poukázal na predpoklady zodpovednosti za škodu vymedzené v ust. § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pričom uviedol, že medzi žalobcom tvrdenou škodou a protiprávnym konaním žalovanej v 1. rade, t. j. v uvedení žalobcu do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie úveru alebo na splácanie úveru, nie je možné vidieť príčinnú súvislosť. V každom konkrétnom prípade treba skúmať, či medzi protiprávnym úkonom a škodou existuje vzťah príčiny a následku. Príčinná súvislosť je daná len vtedy, ak je škoda v zmysle všeobecnej povahy, obvyklého chodu vecí a skúseností adekvátnym dôsledkom protiprávneho úkonu. Súčasne sa musí preukázať, že škoda by nebola vznikla bez tejto príčiny a musí ísť o priamu (nie o sprostredkovanú) príčinu. K tvrdenej ujme v majetkovej sfére žalobcu nedošlo v príčinnej súvislosti s konaním žalovanej v 1. rade spočívajúcim v uvedení žalobcu do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie úveru alebo na splácanie úveru, ale v príčinnej súvislosti s riadnym a včasným neplnením si zmluvnej povinnosti žalovanej v 2. rade vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky spolu s úrokom. Z uvedeného pri zohľadnení preukázaného skutkového stavu tak vyplýva, že naďalej trvá pohľadávka žalobcu na zaplatenie istiny úveru a jej príslušenstva, nárok tomuto zodpovedajúci si však žalobca návrhom na začatie konania skutkovo neuplatnil.

9. Žalobca dňa 6.5.2019 súdu zaslal prehľad splátok a úhrad a špecifikáciu žalovanej sumy, kde zároveň uviedol, že dňa 2.2.2011 uzatvoril pôvodný veriteľ so žalovaným zmluvu o poskytnutí pôžičky, na základe ktorej pôvodný veriteľ poskytol žalovanému úver vo výške 2000 eur, žalovaný sa zaviazal uhradiť poskytnutý úver v 60. mesačných splátkach vo výške 67 eur, t.j. uhradiť pôvodnému veriteľovi sumu v celkovej výške 4 020 eur, z predpísaných úhrad v celkovej výške 3 510,74 eur žalovaný uhradil sumu vo výške 100,49 eur. Žalovaný sa tak dostal do omeškania s úhradou sumy vo výške 3 410,25 eur. V zmysle bodu 11.2 Všeobecných obchodných podmienok sa zmluvné strany dohodli, že ak sa klient dostane do omeškania so splatením ktorejkoľvek jednotlivéj splátky, je klient povinný zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 10 % z dlžnej splátky. V zmysle bodu 11.3 Všeobecných obchodných podmienok sa zmluvné strany dohodli, že v prípade omeškania s úhradou jednotlivých splátok je klient povinný uhradiť okrem zmluvnej pokuty i sankčný úrok vo výške stanovenej nariadením vlády č. 87/1995 Z.z. V zmysle bodu 11 Všeobecných obchodných podmienok boli žalovanému vyčíslené poplatky vo výške 402,44 eur. Postúpená suma vo výške 3 812,69 eur tak pozostáva z neuhradenej istiny vo výške 3 410,25 eur a z poplatkov vyčíslených v zmysle bodu 11 Všeobecných obchodných podmienok vo výške 402,44 eur. Žalobca si v rámci svojho dispozičného práva žalobou uplatnil sumu vo výške 2 899,51 eur.

10. Spolu s vyjadrením zo dňa 13.6.2019 žalobca na výzvu súdu predložil súdu upomienku zo dňa 18.7.2011, ktorou právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú v 2. rade k úhrade istiny vo výške 5 959,06 eur v lehote 3 dní odo dňa doručenia predmetnej upomienky. Žalobca súčasne uviedol, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti postupom nepovažuje za relevantné, pretože uzavretím predmetnej zmluvy došlo k spáchaniu trestného činu žalovanou v 1. rade, a preto je zmluva ako aj následné úkony ako napr. vyhlásenie mimoriadnej splatnosti potrebné posúdiť ako absolútne neplatné a právne neúčinné.

11. Právna zástupkyňa žalobcu na pojednávaní zotrvala na písomne podanej žalobe.

12. Právny zástupca žalovanej v 1. rade na pojednávaní zotrval na svojich doterajších vyjadreniach, nárok voči žalovanej v 1. rade neuznáva, samotné odsúdenie neznamená, že žalobcovi vznikla škoda. Nerozumie aké je procesné spoločenstvo na strane žalovaných a z čoho vyplýva solidarita tvrdená žalobcom, keď aj súd ustálil, že vo vzťahu k žalovaným v 1. a 2. rade ide o dva rôzne hmotnoprávne nároky.

13. Napadnutým zhora v záhlaví tohto rozhodnutia označeným rozsudkom Okresný súd Nitra ako súd prvej inštancie v spore takto rozhodol:

I. Žalované v 1. a 2. rade sú povinné spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 2 899,51 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 2 899,51 eur od 2.10.2014 do zaplataenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že splnením povinnosti jednou zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhej žalovanej.

II. Žalobca má voči žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

14. Z vykonaného dokazovania mal za preukázaný nasledovný skutkový stav:

Medzi právnym predchodcom žalobcu - obchodnou spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s.. IČO: 35 923 130 so sídlom Hlavné námestie 12, 060 01 Kežmarok ako veriteľom a žalovanou v 2. rade ako dlžníčkou bola dňa 20.2.2011 podpísaná Zmluva o poskytnutí bezúčelovej pôžičky č. 7088236, na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej v 2. rade bezúčelovú pôžičkou vo výške 3 000 eur. Podľa zmluvy o pôžičke mala žalovaná v 2. rade pôžičku splácať v 60 mesačných splátkach, termín konečnej splatnosti bol v zmluve uvedený 02/2016. Predmetná zmluva o pôžičke bola uzavretá za súčinnosti žalovanej v 1. rade, ktorá zmluvu podpísala ako zástupca spoločnosti Consumer Finance Holding a.s. Žalovaná v 2. rade si svoje platobné povinnosti vyplývajúce z uzavretej zmluvy riadne a včas neplnila, preto právny predchodca žalobcu dňa 17.8.2011 vyzval žalovanú k okamžitej úhrade celkovej istiny vo výške 5 959,06 eur do 3 dní odo dňa doručenia upomienky. Listom zo dňa 6.10.2016 označeným ako pokus o zmier žalobca vyzval žalovanú v 1. rade k úhrade dlžnej sumy vo výške 4 366,25 eur najneskôr do 13.10.2016, pričom dlžná suma vo výške 4 366,25 eur mala pozostávať z neuhradeného úveru vo výške 3 410,25 eur, zákonného/zmluvného úroku vo výške 553,56 eur a ostatného príslušenstva vo výške 402,44 eur. Listom zo dňa 20.12.2016 tiež označeným ako pokus o zmier vyzval žalobca k úhrade dlžnej sumy vo výške 4 233,66 eur žalovanú v 2. rade. Podľa rozpisu žalobcu dlžnú sumu vo výške 4 422,66 eur tvoril neuhradený úver vo výške 3 410,25 eur, zákonný/zmluvný úrok vo výške 609,97 eur a ostatného príslušenstvo vo výške 402,44 eur. Žalované dlžnú sumu aj napriek výzvam žalobcu neuhradili. Postúpenie pohľadávky na žalobcu mal súd preukázané zo zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 1.10.2014 uzavretej medzi obchodnou spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. ako postupcom a obchodnou spoločnosťou EOS KSI Slovensko, s.r.o. ako postupníkom. Rozsudkom Okresného súdu Nitra, č.k. 1T/8/2014-365 zo dňa 7.4.2015 bola žalovaná v 1. rade uznaná vinnou zo spáchania zločinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 2, 3 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že v presne nezistenom období od začiatku roka 2011 do dňa 25.2.2011 v Nitre, ako obchodná zástupkyňa spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s. so sídlom Kežmarok, Hlavné námestie 12, ktorá sa zaoberá poskytovaním pôžičiek prostredníctvom úverových zmlúv, aj napriek skutočnosti, že mala vedomosť o tom, že žalovaná v 2. rade nespĺňa potrebné kritériá na poskytnutie bezúčelovej pôžičky, uzatvorila so žalovanou v 2. rade zmluvu o poskytnutí bezúčelovej pôžičky č. 7088236, za účelom poskytnutia pôžičky vo výške 3 000 eur tak, že pozmenila obsah potvrdenia o podaní daňového priznania k dani z príjmov za rok 2010 a súčasne podpísala aj zmluvu č. 7088236 v mene žalovanej v 2. rade tak, aby spĺňala kritéria k poskytnutiu pôžičky a zmluvu spoločne s dokladmi predložila spoločnosti ako pravé na schválenie, na základe čoho spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s. poskytla žalovanej v 2. rade pôžičku vo výške 3 000 eur s príslušenstvom, čím poškodenej spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s., so sídlom Kežmarok, Hlavné námestie 12, IČO: 35 923 130, spôsobila škodu najmenej 2 899,51 eur. Podľa § 288 ods. 1 Trestného zákona bol žalobca predmetným rozsudkom s nárokom na náhradu škody odkázaný na občianske súdne konanie. Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 6.10.2015 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Nitre č. k. 1To/67/2015-393 zo dňa 6.10.2015.

15. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, s poukazom na zistený skutkový stav, cit. ust. § 497 Obchodného zákonníka (zák. č. 513/1991 Zb.), s poukazom na cit. ust. Občianskeho zákonníka (OZ - zák. č. 40/1964 Zb. - § 39, § 40a, § 49a, § 420 ods. 1, § 442 ods. 1, § 451 ods. 1 a 2, § 517 ods. 1 a 2), cit. ust. § 193 Civilného sporového poriadku (CSP - zák. č. 160/2015 Z. z.) a cit. ust. § 10c a § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia OZ, odôvodnil nasledovne:

Nárok voči žalovanej v 1. rade žalobca uplatňoval titulom náhrady škody spôsobenej spáchaním trestného činu osobou žalovanej v 1. rade, ktorá ako obchodná zástupkyňa právneho predchodcu žalobcu umožnila žalovanej v 2. rade získať úver i napriek tomu, že žalovaná v 2. rade nespĺňala podmienky

na jeho poskytnutie. Žalovaná v 1. rade sa v konaní bránila tvrdením, že ona nemala nijaký prospech z peňažných prostriedkov, ktoré boli poskytnuté výlučne pre žalovanú v 2. rade, z tohto dôvodu namietala svoju nesprávnu pasívnu legitimitáciu v tomto spore. Právny zástupca žalovanej v 1. rade považoval žalobu voči žalovanej v 1. rade rovnako za nedôvodnú, poukazoval na nesprávne identifikačné číslo žalobcu a vzhľadom na uvedené namietal aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu. Právny zástupca žalovanej v 1. rade považoval úverovú zmluvu uzavretú medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou v 2. rade za platný právny úkon, poukazoval na niekoľko súdnych rozhodnutí, pričom mal za to, že pokiaľ nebolo v konaní preukázané, že žalobca sa dovoľal relatívnej neplatnosti spornej úverovej zmluvy, táto je platná a ani protiprávne konanie žalovanej v 1. rade nemalo doposiaľ na platnosť dotkutej úverovej zmluvy žiaden vplyv, naďalej existuje záväzok žalovanej v 2. rade na splatenie úveru s jeho príslušenstvom. K obrane žalovanej v 1. rade, ktorá v podanom odpore poukazovala na skutočnosť, že z finančných prostriedkov poskytnutých žalovanej v 2. rade nemala žiaden úžitok, súd uvádza, že žalobca sa voči nej ani nedomáha ich vrátenia titulom uzavretej pôžičky, ale nároku voči žalovanej v 1. rade sa od samého začiatku konania domáha titulom náhrady škody, ktorá mala byť jeho právnemu predchodcovi spôsobená protiprávnym konaním žalovanej v 1. rade. K ďalšej námietke žalovanej v 1. rade prezentovanej jej právnym zástupcom ohľadom nesprávneho označenia žalobcu súd uvádza, že žalobca je v podanej žalobe označený obchodným menom, identifikačným číslom a sídlom, ktoré údaje korešpondujú údajmi, s ktorými je žalobca zapísaný v obchodnom registri. Označenie žalobcu preto súd považuje za správne. Pokiaľ mal právny zástupca žalovanej v 1. rade na zreteli nesprávne uvedené identifikačné číslo v platobnom rozkaze, č.k. 19Csp/3/2017-37 zo dňa 27.2.2017, je zrejme, že ide o chybu v písaní, ku ktorej došlo pri písomnom vypracovaní platobného rozkazu. Uvedená skutočnosť je v tomto štádiu konania bez ďalšieho významu, a to s poukazom na uznesenie súdu č.k. 19Csp/3/2017-45 zo dňa 6.3.2018, ktorým bol platobný rozkaz zrušený z dôvodu podaného odporu. Žalovaná v 1. rade poukazovala na nedôvodnosť žaloby podanej voči jej osobe, úverovú zmluvu uzavretú medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou v 2. rade považuje za platný právny úkon, zdôraznila, že žalobca nepreukázal, že sa dovoľal relatívnej neplatnosti úverovej zmluvy. Podľa právneho názoru konajúceho súdu je posúdenie platnosti resp. neplatnosti úverovej zmluvy vo vzťahu k osobe žalovanej v 1. rade irelevantné, pretože nárok, ktorého sa žalobca voči osobe žalovanej v 1. rade domáha si žalobca neuplatnil titulom uzavretej zmluvy ale titulom náhrady škody, ktorá mu bola spôsobená spáchaním trestného činu osobou žalovanej v 1. rade. Z vykonaného dokazovania súd mal preukázanú existenciu jednotlivých predpokladov pre vznik občianskoprávnej zodpovednosti za škodu, a to protiprávny úkon, t. j. konanie, ktoré je v rozpore s objektívnym právom (právnym poriadkom), ďalej existenciu škody (majetkovej ujmy) a príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním škodcu a vznikom škody. Protiprávne konanie škodcu, teda žalovanej v 1. rade mal súd jednoznačne preukázané na základe odsudzujúceho rozsudku Okresného súdu Nitra sp. zn. 1T/8/2014 zo dňa 7.4.2015. Súd mal rovnako preukázané, že v majetkovej sfére právneho predchodcu žalobcu vznikla škoda tak, že sa jeho majetok zmenšil o sumu minimálne vo výške 2 899,51 eur, t. j. o sumu nevrátenej istiny poskytnutej žalovanej v 2. rade. Súd mal preukázanú tiež príčinnú súvislosť medzi konaním žalovanej v 1. rade a vznikom škody, keď je zrejme, že práve jej konaním došlo k poskytnutiu úveru pre žalovanú v 2. rade, ktorá podmienky na jeho poskytnutie nespĺnila a v končenom dôledku úver ani nevedela splácať a tento ani nesplátila. Všetky uvedené skutočnosti vyplývajú predovšetkým z rozsudku Okresného súdom Nitra, sp. zn. 1T/8/2014 zo dňa 7.4.2015. Súd zdôrazňuje, že v civilnom konaní je s poukazom na ust. § 193 CSP viazaný rozhodnutím o tom, že bol spáchaný trestný čin, kto ho spáchal, pričom táto viazanosť znamená procesnú povinnosť zohľadniť túto skutočnosť pri svojom postupe, ktorý vedie ku konečnému rozhodnutiu vo veci samej. Uvedenej povinnosti zodpovedá na druhej strane procesné právo strany sporu, aby v postupe súdu bola viazanosť súdu iným rozhodnutím rešpektovaná. Zákonným znakom skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa § 222 ods. 2, 3 písm. a) Trestného zákona je spôsobenie väčšej škody. Skutkom, ktorý bol predmetom rozhodovania v trestnej veci vedenej Okresným súdom Nitra pod sp. zn. 1T/8/2014 bolo konanie žalovanej v 1. rade, ktorá napriek svojej vedomosti o tom, že žalovaná v 2. rade nespĺňala podmienky pre poskytnutie úveru, tejto úver získať umožnila, čím spôsobila škodu na majetku právneho predchodcu žalobcu namenej vo výške 2 899,51 eur. Žalovaná v 1. rade bola v trestnom konaní vedenom Okresným súdom Nitra pod sp. zn. 1T/8/2014 uznaná vinnou. Pokiaľ ide o rozsah viazanosti civilného súdu trestným rozsudkom v časti týkajúcej sa výšky škody, je potrebné zohľadniť predovšetkým rozhodnutia R 27/1977, R 22/1979, R 35/1993 ako i nález Ústavného súdu SR zo dňa 23.11.2011, sp. zn. I. ÚS 269/2011, pričom tento nález je postavený na rešpektovaní princípu právnej istoty, ktorému zodpovedá v rámci viazanosti civilného súdu znakmi skutkovej podstaty trestného činu nielen otázka, kto je škodcom, ale aj výška škody. Opačný názor by bol v rozpore s princípom právnej istoty, že poškodenému bola spôsobená minimálne takáto škoda. Najvyšší

súd SR v rozsudku z 29. apríla 1992 sp. zn. 2 Cz 16/92, uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí Slovenskej republiky pod č. R 35/1993 vyslovil právny záver, že „v občianskom súdnom konaní je súd viazaný nielen rozhodnutím súdu v trestnom konaní o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal, ale aj právnou kvalifikáciou skutku a tým aj formou zavinenia predpokladaným trestným zákonom“. Obdobné závery vyslovil najvyšší súd v uznesení zo dňa 17. mája 2012 sp. zn. 1 Obdo 41/2011, pričom vychádzal z právneho názoru Ústavného súdu SR uvedeného v jeho náleze z 23. novembra 2011 sp. zn. I. ÚS 269/2011: „rozsah viazanosti všeobecného súdu rozsudkom vydaným v trestnom konaní pri rozhodovaní v občianskom súdnom konaní v prípadoch, v ktorých sa zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu zhodujú s okolnosťami relevantnými, resp. podstatnými pre rozhodnutie v občianskoprávnom konaní, nemožno obmedziť len na závery o protiprávnom konaní, t. j. o spáchaní trestného činu, a o tom, kto ho spáchal.“ Teda pokiaľ je znakom skutkovej podstaty trestného činu, za ktorý bol žalovaný právoplatne odsúdený, spôsobenie škody, potom si súd rozhodujúci o žalobe poškodeného, ktorý bol so svojím nárokom na náhradu škody spôsobenej takýmto trestným činom odkázaný na civilný proces, nemôže vytvoriť vlastný názor na to, či žalobcovi bola spôsobená škoda a kto ju spôsobil. Ústavne konformný výklad § 193 ods. 1 CSP (predtým § 135 OSP) totiž vyžaduje, aby súd rozhodujúci v občianskoprávnom konaní o náhrade škody spôsobenej trestným činom, bol viazaný právoplatným odcudzujúcim rozsudkom trestného súdu (jeho výrokovou časťou), a to vo vzťahu ku všetkým skutočnostiam, ktoré boli podmienkou odsúdenia páchatel'a za tento trestný čin. Napokon obdobný názor vyslovil najvyšší súd aj v rozsudku z 29. júna 2016 sp. zn. 3 Obo 18/2015. V trestnom konaní vedenom Okresným súdom Nitra pod sp. zn. 1T/8/2014 bolo záväzne rozhodnuté, aký skutok sa stal i kto ho spáchal, a tiež bolo jednoznačne preukázané, že práve konaním žalovanej v 1. rade došlo k vzniku škody na majetku poškodenej spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s. namenej vo výške 2 899,51 eur. S poukazom na uvedené bol v tomto konaní súd viazaný uvedenými zisteniami o vznikutej škode minimálne vo výške 2 899,51 eur ako aj o subjekte zodpovednom za jej vzniknutie. Žalobca si v tomto konaní uplatnil nárok na náhradu škody vo výške 2 899,51 eur, teda vo výške neprevyšujúcej jej rozsah tak, ako bola škoda zistená v trestnom konaní, ktorý nárok mu súd voči žalovanej v 1. rade s poukazom na vyššie uvedené priznal. Vo vzťahu k žalovanej v 2. rade si žalobca nárok na vrátenie sumy vo výške 2 899,51 eur uplatnil titulom bezdôvodného obohatenia posudzujúc zmluvu o úvere uzavretú dňa 20.2.2011 ako absolútne neplatný právny úkon. Žalovaná v 2. rade sa v konaní nevyjadřila, neuviedla nijaké skutočnosti na svoju obranu, nárok žalobcu nijakým spôsobom nespochybnila, tiež nepreukázala, že požičanú sumu žalobcovi vrátila, resp. jej záväzok zanikol iným spôsobom. Otázkou platnosti stranami uzavretej zmluvy sa zaoberal právny zástupca žalovanej v 1. rade, ktorý uzavretú zmluvu považoval za platný právny úkon, s tým, že pokiaľ aj ide o zmluvu uzavretú v omyle (§ 49a Občianskeho zákonníka), táto je len relatívne neplatná (§ 40a Občianskeho zákonníka), pričom nebolo preukázané, že sa žalobca relatívnej neplatnosti dovolal. Platnosť, resp. neplatnosť úverovej zmluvy súd v tomto konaní riešil ako otázku priebežnú, a to vo vzťahu k nároku žalobcu uplatneného voči žalovanej v 2. rade. Súd ustálil, že posudzovaná zmluva je absolútne neplatným právnym úkonom. Súd sa v rámci dokazovania oboznámil aj so súdnymi rozhodnutiami, na ktoré poukazoval právny zástupca žalovanej v 1. rade, v ktorých zdôrazňoval, že zmluva, pri ktorej uzavretí konal jeden z jej účastníkov podvodne, nemôže byť bez ďalšieho neplatná pre nedostatok vážnej vôle (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka) alebo z dôvodu rozporu so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka) a právom musí byť chránený druhý účastník zmluvy a len na ňom môže závisieť, či sa dovolá omylu, ktorý u neho podvodne konajúci účastník pri uzavretí zmluvy vyvolal alebo ktorého podvodne konajúce účastník pri uzavretí zmluvy využil a či tým uplatní tzv. relatívnu neplatnosť zmluvy v zmysle ust. § 49a a § 40a Občianskeho zákonníka. Súd konštatuje, že uvedené závery nie je možné aplikovať na skutkový stav v prejednávanej spore. Skutková situácia v predmetnom spore je iná, keď je zřejmé, že trestného činu podvodu sa nedopustil vo vzťahu k žalobcovi druhý účastník právneho vzťahu (teda žalovaná v 2. rade), ale dopustil sa ho subjekt vystupujúci a konajúci v mene žalobcu. Podľa názoru súdu nie je možné v danom prípade akceptovať tvrdenie právneho zástupcu žalovanej v 1. rade, aby sa dalo účinne dovoláť neplatnosti pre omyl podľa ust. § 49a Občianskeho zákonníka. Uvedené nie je možné za situácie, kde žalobca nebol uvedený do omylu konaním druhej zmluvnej strany uzavretej zmluvy o úvere. Podľa názoru súdu, omyl by mohol vyvolať právne dôsledky v občianskoprávnom vzťahu medzi stranami uzavretej úverovej zmluvy, t. j. medzi právnym predchodcom žalobcu ako veriteľom a žalovanou v 2. rade ako dlžníkom len v prípade, ak by bol úmyselne vyvolaný žalovanou v 2. rade. Tak tomu v prejednávanej veci nebolo. Žalovaná v 2. rade teda neuviedla žalobcu do omylu, a preto v prípade posúdenia platnosti zmluvy o úvere nie je možné uplatniť ustanovenie § 49a Občianskeho zákonníka. Súd uzavretú zmluvu posúdil podľa ustanovení § 37 Občianskeho zákonníka ako právny úkon, ktorý nebol právnym predchodcom žalobcu urobený slobodne a vážne, keď pri uzatváraní zmluvy osobou konajúcou v mene právneho predchodcu žalobcu došlo

k spáchaniu trestného činu. Z vykonaného dokazovania mal súd jednoznačne preukázané, že právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej v 2. rade úver v celkovej výške 3 000 eur, z ktorej sumy žalovaná v 2. rade vrátila právnemu predchodcovi žalobcu sumu vo výške 100,49 eur. Žalobca sa voči žalovanej v tomto konaní domáha len vrátenia sumy skutočne poskytnutých peňažných prostriedkov, t.j. sumy vo výške 2 899,51 eur (3 000 eur - 100,49 eur = 2 899,51 eur). S poukazom na vyhodnotenie úverovej zmluvy ako neplatného právneho úkonu súd nárok žalobcu voči žalovanej posúdil podľa ustanovení o bezdôvodnom obohatení, žalobu vyhodnotil ako dôvodnú v celom rozsahu a tejto vyhovel aj vo vzťahu k žalovanej v 2. rade. K náhrade škody vo výške 2 899,51 eur súd zviazal žalovaných v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne. V danom prípade má žalobca nárok voči dvom subjektom, pričom vo vzťahu ku každému z nich ide o nárok uplatnený z iného právneho dôvodu. Voči žalovanej v 1. rade ide o nárok uplatnený titulom náhrady škody spôsobenej trestným činom, vo vzťahu k žalovanej v 2. rade ide o nárok uplatnený titulom bezdôvodného obohatenia, teda jedná sa o dva záväzky zaplatiť ten istý dlh. Žalobca nemôže dostať rovnaké plnenie dvakrát, preto k zaplateniu dlžnej sumy vo výške 2 899,51 eur zaviazal súd oba subjekty žalovaných spoločne a nerozdielne s tým, že splnením povinnosti jednou zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhej žalovanej. Súd žalobcovi priznal voči žalovaným aj právo na zákonný úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne, čo zodpovedá sadzbe platnej podľa vyššie citovaných ustanovení nariadenia vlády 87/1995 Z.z. Súd priznal žalobcovi úroky z omeškania v súlade s petitom žalobného návrhu počnúc dňom 2.10.2014, t.j. dňom nasledujúcim po účinnosti postúpenia pohľadávky na žalobcu, pretože je zrejme, že žalované sa v tomto čase nachádzali v omeškaní s plnením svojich platobných povinností voči žalobcovi. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa pomeru úspechu v zmysle § 255 ods. 1 CSP. Keďže žalobca bol v konaní úspešný a zatiaľ čo žalované nedosiahli žiadny materiálne merateľný úspech, súd priznal žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu (100 %). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

16. Uvedený rozsudok včas podaným odvolaním napadla žalovaná v 1. rade, domáhajúca sa jeho zmeny tak, aby žaloba vo vzťahu k nej bola zamietnutá, keď zároveň od žalobcu požadovala náhradu trov konania vo výške 100%. Ako dôvod uviedla nesprávne právne posúdenie veci prvoinštančným súdom. V predmetnom konaní je dôležitá vada v konaní, kde spoločnosť žalobcu má nesprávne uvedené identifikačné číslo a teda je otázne, či je uvedená spoločnosť aktívne legitimovaná v tomto konaní. Uplatňovaný nárok voči svojej osobe z dôvodu odsúdenia za trestný čin spochybňuje. Súd je viazaný žalobným návrhom, nemôže žalobcovi priznať viac ako požadoval v žalobnom návrhu a nemôže mu priznať požadované plnenie z iného skutkového základu, ako bol žalobcom vymedzený. V konaní zo žalobcom produkovaných dôkazov nevyšlo najavo a ani takéto skutkové tvrdenie samotný žalobca v žalobe neprodukoval, že by sa voči žalovanému (2.) v zmysle ust. § 40a ods. 1 v spojení s § 49a OZ dovolal relatívnej neplatnosti dotknutej úverovej zmluvy. Je teda možné konštatovať, že dotknuté protiprávne konanie spočívajúce v naplnení skutkovej podstaty prečinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona nemalo v danom prípade doposiaľ žiadny dopad na platnosť dotknutej úverovej zmluvy uzavretej dňa 22. 01. 2007 medzi účastníkmi konania, keď zároveň nedošlo (ani po zosplatnení záväzku) k zániku zmluvného vzťahu medzi účastníkmi, keďže dotknutá úverová zmluva bola uzatvorená na dobu trvania záväzkov z nej plynúcich. Naďalej preto existuje záväzok žalovaného na splatenie úveru aj s jeho úrokom, pričom žalobca mal v spore pre úspešné uplatnenie práva na náhradu škody na súde preukázať naplnenie prvých troch predpokladov vzniku zodpovednosti podľa ust. § 420 OZ. K tvrdenej ujme v majetkovej sfére žalobcu nedošlo v príčinnej súvislosti s jej konaním spočívajúcim v uvedení žalobcu do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie alebo splácanie úveru (t. j. v porušení povinnosti pred vznikom zmluvy), ale v príčinnej súvislosti s plnením si povinností žalovaným v 2. rade, v súvislosti s jeho nesplnením si zmluvnej povinnosti vrátiť žalobcovi poskytnuté peňažné prostriedky spolu s úrokom. Z uvedeného pri zohľadnení preukázaného skutkového stavu tak vyplýva, že pohľadávka žalobcu na zaplatenie istiny úveru a jej príslušenstva naďalej trvá, nárok tomuto zodpovedajúci si však žalobca žalobou skutkovo neuplatnil, a preto mu súd žalované plnenie priznať v prejednávanej veci nemohol a žalobu (mal) zamietnuť. Žalobcovi nezanikol nárok voči žalovanému v 2. rade a nikdy nevznikol voči nej, keď prvoinštančný súd sa vôbec nevysporiadal, že vytvoril procesné spoločenstvo z oboch účastníkov na strane žalovaných, ale súčasne uviedol, že sú žalovaní z rôznych právnych dôvodov. Zároveň ani nevyhodnotil priznanie úrokov z omeškania vo vzťahu k nej, keď právoplatnosť trestnej veci nastala až po postúpení pohľadávky, teda po 02. 10. 2014.

17. Žalobca vo vyjadrení k podanému odvolaniu žiadal napadnutý rozsudok potvrdiť, keď sa s plne napadnutým rozsudkom stotožňuje.

18. Žalovaná v 2. rade sa k podanému odvolaniu nevyjadřila.

19. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania s verejne vyhláseným rozsudkom a viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania žalovaného v 1. rade dospel k záveru, že vo veci je potrebné podľa ust. § 388 CSP rozhodnúť tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, keď rozhodnutie o trovách celého konania vychádza z ust. § 396 a § 255 ods. 1 CSP.

20. V danej veci si žalobca uplatnil voči žalovaným nárok na zaplatenie žalovanej sumy - istiny s príslušenstvom (úrokom z omeškania a náhradou trov konania) bez požiadavky, aby boli žalovaní zaviazaní spoločne a nerozdielne (solidárne), keď svoj nárok skutkovo vymedzil okolnosťami uzatvárania zmluvy o pôžičke medzi jeho právnym predchodcom a žalovanou v 1. rade dňa 20. 02. 2021, v súvislosti s ktorou zmluvou sa žalovaná v 1. rade ako obchodný zástupca postupcu dopustila zločinu úverového podvodu. Zaplatenie uplatňovaných nárokov si od žalovanej v 1. rade teda uplatňoval z hľadiska právneho titulom náhrady škody spôsobenej trestným činom a od žalovanej v 2. rade titulom bezdôvodného obohatenia, keď záväzok zo zmluvy vzhľadom neplatným, avšak prevzatím sumy pôžičky vzniklo na strane žalovanej v 2. rade bezdôvodné obohatenie. Počiatok úroku z omeškania odôvodnil s poukazom na deň nasledujúci po účinnosti postúpenia mu predmetnej pohľadávky. Súd prvej inštancie podanému návrhu - žalobe vyhovel, keď nad rámec žalobného návrhu žalovaných (žalovaná) k zaplateniu uplatňovaných pohľadávok (zaplateniu istiny a úroku z omeškania) zaviazal spoločne a nerozdielne. Na základe dôvodov podaného odvolania podstatou sporu v odvolacom konaní nebola existencia samotnej povinnosti žalovanej v 2. rade zaplatiť žalovanú istinu s príslušenstvom, keď rozsah plnenia žalovanej zo strany žalovaných oproti údajom žalobcu v žalobe rozporovaný nebol, podstatou bola existencia právnej povinnosti žalovanej v 1. rade, popri povinnosti žalovanej v 2. rade. Žalovaná v 1. rade mala za to, že samotná zmluva o pôžičke neplatnou nie je, keď žalobca, resp. jeho právny predchodca sa relatívnej neplatnosti dotknutej zmluvy nedovolal, pričom otázku existencie zmluvného záväzku žalovanej v 2. rade nerozporovala. Rozporovala však existenciu svojej povinnosti k zaplateniu s poukazom na to, že k ujme žalobcu v majetkovej sfére nedošlo v príčinnej súvislosti s jej konaním, spočívajúcim v uvedení jeho do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie úveru a jeho splácanie žalovanou v 2. rade, napriek tomu, že za svoje konanie bola uznaná vinnou v trestnom konaní. Poukázala na to, že pohľadávka žalobcu voči žalovanej stále trvá a že súd bol viazaný skutkovým vymedzením uplatňovaného nároku. Rovnako napadnutému rozsudku súdu prvej inštancie vyčítala nevysporiadanie sa s vytvorením procesného spoločenstva účastníkov na strane žalovaných a s nevyhodnotením počiatku priznania úrokov z omeškania vo vzťahu k nej, keď právoplatnosť jej trestnej veci nastala až po postúpení pohľadávky na žalobcu.

21. Podľa názoru odvolacieho súdu obstojí jedine odvolací dôvod poukazujúci na nesprávnosť zaviazania oboch žalovaných k zaplateniu žalobcovi spoločne a nerozdielne (solidárne), nakoľko tak súd jednak rozhodol bez požiadavky samotného žalobcu, t. j. nad žalobný návrh a navyš tiež ničím nezodôvodnil, prečo na strane žalovaných svojim výrokom (rozhodnutím) založil ich nerozlučné procesné spoločenstvo žalovaných, t. j. prečo majú zaplatiť požadovaný nárok spoločne a nerozdielne. Vzhľadom k tomu, že zodpovednosť žalovaných nevyplýva u oboch zo zodpovednosti za škodu, podľa názoru odvolacieho súdu nemožno v zmysle ust. § 511 OZ solidaritu strán založiť rozhodnutím súdu a preto mal za to, že je možné a potrebné žalobe vyhovieť tak, ako si žalobca svoj nárok v žalobe uplatňoval. Odvolací súd súhlasí so súdom prvej inštancie v tom, že posúdenie platnosti, resp. neplatnosti zmluvy (zmluvy o pôžičke) vo vzťahu k žalovanej v 1. rade je irelevantné, keďže skutkovo si žalobca voči nej uplatňuje nárok titulom náhrady škody. Žalovaná v 1. rade bola v trestnom konaní uznaná vinnou, pričom z výrokovej časti trestného rozsudku vyplýva záver trestného súdu o tom, že spôsobila (právnemu predchodcovi žalobcu) škodu najmenej vo výške 2 899,51 eura, ktorým rozhodnutím je súd v tomto občianskoprávnom konaní viazaný, teda nemôže konštatovať (v rozpore s uvedeným trestným rozsudkom tak, ako to žalovaná v 1. rade požaduje) to, že konaním tejto žalovanej škoda žiadna nevznikla, resp. že, pri existencii povinnosti žalovanej v 2. rade k zaplateniu, táto škoda nie je v príčinnej súvislosti s jej konaním, keďže jej zodpovednosť je založená (deklarovaná) bez ďalšieho už uvedeným trestným rozhodnutím. Uvedený záver vyplýva aj z toho, že k zmenšeniu majetku právneho predchodcu žalobcu došlo už okamihom neoprávneného poskytnutia zmluvného plnenia žalovanej v 2. rade, o ktorom konaní nemožno mať žiadnu pochybnosť o tom, že bolo v príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním žalovanej v 1. rade, ktorá pri uzatváraní zmluvy vystupovala v pozícii zástupcu

veriteľa a toto umožnila. Nemožno tak hovoriť o tom, že žalobcovi, resp. jeho postupcovi škoda vznikla až nesplácaním úveru. Vzhľadom k uvedenému potom neobstojí ani námietka žalobcu k počiatku úroku z omeškania, nakoľko otázka odsúdenia žalovanej v 1. rade vplyv na počiatok omeškania so splácaním dlhu nemala. Pre chýbajúce odvolanie žalovanej v 2. rade otázku právneho titulu povinnosti tejto žalovanej k zaplateniu odvolací súd neposudzoval, keď inak výška nesplatennej sumy (jej plnení) spornou nebola. V ďalšom odvolací súd odkazuje na dôvody napadnutého rozhodnutia, s ktorými až na uvedené zhora, možno súhlasiť.

22. Zo všetkých zhora uvedených dôvodov preto odvolací súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, keď svoje rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP)